

[Ole Olsen]

Danmark. § 3 kan fortolkes som en godkendelse af selve koncessionen til A. P. Møller og de urimeligt fordelagtige vilkår, som denne giver selskabet.

Et mindretal inden for mindretallet, VS, har anført, at § 3 ikke er nødvendig for indgåelsen af aftalen mellem DUC og DONG, og at der overhovedet ikke er nogen rimelig grund til at medtage paragraffen i loven. Jeg kan ganske tilslutte mig dette synspunkt. SF vil følgelig stemme for, at paragraffen udgår. Jeg er såvel enig i, at paragraffen er unødvendig for lovens angivne formål, som i, at den er skadelig i anden retning.

Lige så vrangvillig SF er over for § 3, lige så positive er vi over for ilandtagningen af Nordsøgassen. SF har i sit program et ønske om at fremme alternativ energibenyttelse. Vi har samtidig i vort program en klar afstandtagen fra a-kraft. Vi er naturligvis godt klar over, at denne afstandtagen forpligter os til at søge samarbejde om en energipolitik uden a-kraft.

Vi mener imidlertid ikke, det er imod ønsket om samarbejde, at vi er endog meget kritiske over for forskellige punkter i lovforslaget. Jeg sagde allerede ved førstebehandlingen, at vi syntes, aftalens vilkår var urimelige, og hvis man havde anvendt f. eks. monopolloven på dette område, ja, så er der ingen tvivl om, at sådan en aftale ikke kunne have fået lov at eksistere. Den indebærer det, man kalder urimelige priser og forretningsbetingelser. En vedtagelse af lovforslaget, selv efter at § 3 er strøget, vil altså give urimelige vilkår for DONG og derfor for den danske forbruger. Det hjælper her ikke at henvise til bestemmelserne i varmeplanloven og administrationen af denne, hvorefter udvalget kan skride ind over for priser og forretningsbetingelser; mens loven gælder for DONG med hensyn til priser og forretningsbetingelser, er det udtrykkeligt undtaget, for så vidt angår DUC. Det vil sige, at det bliver DONG, der kommer til at sidde med smerten, hvis der sker en udvikling i en bestemt retning.

Vi skal her til at vedtage et lovforslag, der ikke alene afgør forholdene for ilandtagningen af gassen og de vilkår, hvorunder den købes, men tillige giver såvel tidligere regeringer som koncessionsindehaverne syndsforladelse for alle de mærkelige transaktioner, der tid efter anden er foretaget i forbindelse med transaktionen.

For at gøre det hele fuldendt skal den koncession, som folkettinget aldrig nogen sinde har fået forelagt, nu igennem vedtagelsen af § 3 have folketingets velsignelse, uden at aftalen mellem DUC og DONG er lagt frem i tinget. Regeringen kan ikke her klare sig blot ved at lade enkelte folketingsmedlemmer få lov til at læse aftalens indhold. De begrundelser, som regeringen fremkommer med, er usædvanlig tåbelige. Man taler om frygt for industrispionage. Tror regeringen ikke, at enkelthederne i loven ikke blot vil sive ud til dem, som gerne vil have fat i dem, men også at denne udsivning vil ske hurtigt? Den hemmelighedsfuldhed, man omgiver loven med, minder om tidligere tiders hemmelighedskræmmeri, hvor alt, hvad der havde med erhvervslivets forhold at gøre, blev hyllet i tåger. Regeringens indstilling er i hvert tilfælde i dag i modstrid med den almindelige holdning til dette spørgsmål, som den har fundet udtryk i loven om offentlighed i forvaltningen.

En meget væsentlig del af den kritik, der bør rettes mod aftalen, drejer sig om det system af basispriser og bundpriser, som skal danne grundlag for afregningen mellem DUC og DONG. Basisprisen er tænkt reguleret i forhold til et gennemsnit af seks priser. Blandt disse seks priser er de to prisnoteringer i Rotterdam på det såkaldte spotmarked, to er priser af raffinaderi i Danmark, godkendt af monopoltilsynet, og to er tyske noteringer. Vedrørende spotmarkedet skal det bemærkes, at det salg, der faktisk finder sted på dette marked, er forsvindende lille. Det har i lange perioder været anvendt af de store olieselskaber til at kaste overskudslagre på markedet. Det er vist ikke for kraftigt at hævde, at priserne på dette marked har været behersket af »de syv søstre«, og at markedet har været brugt til manipulation af priserne. De store olieselskaber kan ved at hæve eller sænke priserne på dette marked opnå en passende prisnotering, der så kan indregnes i priserne i forskellige lande. Den fremgangsmåde, som olieselskaberne her anvender, er typisk for, hvorledes de multinationale selskaber gør det umuligt for de nationale myndigheder at få overblik over, hvor store overskud selskaberne overhovedet giver.

På forhånd kan vi således gå ud fra, at en tredjedel af noteringsgrundlaget er manipuleret. Heller ikke de af monopoltilsynet god-